

felhívott H. Ö. 12. §-a szerint ezen adó alapját az 1926. évi jövedelem képezi, amelynek forrása az eredeti megállapodás szerint teljesített járadékszolgáltatás volt.

Akinek részére a rokkantellátási igénye megállapított, azt a rokkantellátási adó alól való mentesség abban az esetben is megilleti, ha az ellátásról önként lemondott. (Közigazgatási Biróság 6268/1928. P. szám.) A nem vitás tényállás szerint panaszos a rokkant felülvizsgálaton 50%-os rokkantnak nyilvánított, részére a rokkantellátás jogérvényesen megállapított, de arról önként lemondott.

A kir. pénzügyigazgatóság panaszosnak a kivetett rokkantellátási adó törlése iránt előterjesztett kérelmét azért utasította el, mert az 1925. évi XLVIII. t.-c. 2. §-ának 2. pontja szerint a rokkantellátási adó alól mentesek az ellátás tartama alatt pénzbeli ellátásban részesülő vagy végkielégített hadirokkantak stb. panaszos pedig rokkantellátásban nem részesül.

Igaz ugyan, hogy a törvény kifejezetten nem mentesítette azokat, akiknek igénye megállapítást nyert, de az ellátást nem veszik igénybe, az ilyenek megadóztatása azonban, amint ezt az 1927. évi R. H. Ö. 2. §-ának 2. pontjához fűzött utasítás (2) bekezdése kifejezésre is juttatja, ellenkezik a törvény célzatával, amint panaszos panaszában helyesen rámutat, a kir. kinestár károsodásával is járna, mert az adófizetésre való kötelezés esetén a lemondás visszavonásával a mentesség azon magyarázat mellett is beállna, ha az állam az ellátás terhét is viselné.

A törvény rendelkezésének helyes magyarázatával panaszost az adófizetési kötelezettség alól fel kellett menteni.

Külföldi vállalat által belföldön teljesített munkateljesítésért belföldön kapott ellenérték általános forgalmi adó alá esik. (Közigazgatási Biróság 406/1927. P. sz.) A bíróság által eldöntendő az a jogi kérdés, hogy olyan külföldi vállalat, amely munkateljesítést belföldön végez, ezen belföldön végzett munkateljesítésének ellenértéke után forgalmiadó alá vonható-e az esetben is, ha telepe külföldön van és belföldön csak a munkát végző technikai megbizottja, illetve a kifizetést végző és a munka ellenértékének befizetését elfogadó megbizottja van.

A megállapított tényállás szerint ugyanis panaszos cseh-szlovákiai cég, amely belföldön speciális mélyfúrásokat végzett akként, hogy az ehhez szükséges és szabadalmában álló különleges berendezéseket behozta, a munkahelyen felállította, és ott a munkálatokat végezte, ennek vezetéséhez fúró-mesterét beküldte és a munkálatnál szükséges kifizetéseket egy pesti cég útján teljesítette, amely cég egyuttal a munka-

teljesítés ellenértékéről kiállított külföldi pénznemről szóló utalványokat átvett és a belföldi céghez juttatta. Adózó cég ilyen munkálatokat belföldön három helyt és huzamos ideig végzett. A pénzügyigazgatóság a forgalmi adó befizetési kötelezettségét az 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. §-ának hatodik bekezdésében foglalt jogszabály alapján azért állapította meg, mert a fenti tényállás szerint a külföldi cégnek belföldön üzemelepe van és belföldön lakó képviselője van. A panaszos ezen utóbbi megállapítása helyességét támadja meg, azt vitatván, hogy belföldön sem képviselője, sem irodája, sem ügynöksége nincs és gépének a munkahelyen rövidebb vagy hosszabb ideig használata a cégnek nem fióktelepe. Ezen álláspontjának megerősítésül a társulati adótörvény 400/1925. H. Ö. 3. §-ának harmadik pontjára, illetve az ehhez fűzött utasítás kilencedik pontjára hivatkozik, majd 3719/1927. K. B. sz. közvetlen beadványához hiteles másolatban becsatolt pénzügyminiszteriumi határozatra hivatkozik, amely a társulati adó ügyében kimondotta, hogy a vállalat külföldi cég és ha a furógépeit belföldön is állítja fel, ez a hely telepnek nem tekinthető.

A bíróság a fentiekre tekintettel állította élére bevezető részében a jogkérdést és ezt akként dönti el, hogy panaszosnak forgalmi adófizetési kötelezettségét a megtámadott határozat indokaitól eltekintve azért állapítja meg, mert adózó cég a munkateljesítésnek belföldön való végzése következtében belföldön folytat kereseti tevékenységet. A hivatkozott t.-c. 29. §-ának első bekezdése értelmében forgalmiadó alá esik mindenki, aki belföldön fejt ki az őstermeléstől különböző bevétel elérésére irányuló tevékenységet. A jelen esetben ugyanis a forgalmi adó tárgya nem áruszállítás, melyre különösképp vonatkozik az idézett §. hatodik bekezdése, hanem az áruszállítástól eltérő ellenszolgáltatás fejében teljesített tevékenység kifejtése. Lényegtelen, hogy ez a megállapodás hol létesült, lényeges, hogy a munkateljesítést adózó belföldön teljesíti, arra jogosított közegei útján és az ellenértéket arra jogosított közege útján belföldön veszi át. A felvetett kérdés lényege ez lévén, az általános szabály alapján a bíróság a panaszt elutasítja.

Ha nem ügyőki közvetítés forog fenn, a nagykereskedő abban az esetben is az eladási ár után tartozik a forgalmi adót leróni, ha a szállítást és számlázást a gyár közvetlenül eszközli és az ellenérték is közvetlenül a gyárhoz folyik be. (Közigazgatási Bíróság 6520/1927. P. sz.) A bíróság megállapítja, hogy 1925. július 7-én felvett jegyzőkönyvben a cégnél tartott vizsgálat rendjén az ellenőrző bizottság azt állapította meg, hogy az adózó cég 1923. év második felében szórványosan, 1924. évben pedig gyakrabban a sa-